

А. Каралийчевъ

Бѣлиятъ манастиръ

Презъ Българенското усое — честа джбова гора, про-
шарена съ малахитови ливади, покрай сгушени въ шу-
мата ханчета и усамотени къшли, ние възлѣзохме горе,
където се е намѣстило последното село. Неговитѣ къщи
приличатъ на бѣло стадо, току-що излѣзло отъ пла-
нинската гора. Заведоха ме при метоха „Света Троица“.
Единъ великански орѣхъ е разперилъ господарски клони
надъ тревясалия дворъ. Губеръ отъ подрумчета съ
коралови цвѣтчета пълзѣше покрай черковния зидъ.
Като ручей се промѣква презъ треволяка една пжтечка
— отъ килиитѣ до черковната врата. Когато излизахъ
отъ потъналата въ земята черквица, на стжпалата се
запознахъ съ дѣда Ненка.

— Де го ба? Покажи ми го тозъ българинъ.

Стиснахъ му старешката дѣсница. Дѣдо Ненко се
дрпна назадъ. Захлупи чернитѣ си лапи една върху
друга и се отпустина върху дрѣновицата. Втреничи очи
къмъ мене. Брадясалъ косматъ скитникъ съ изгорѣла
кожа. Разгърденъ. Сребърень кичуръ косми се подава
отъ пазвата му. Царвулитѣ му сж продѣнени. Голѣ-
миятъ прѣстъ на дѣсния му кракъ наднича навѣнъ и
любопитно разглежда кадифения чехълъ на игуменката.